

Anatol GUZIC

THANATOS

Teroarea din spatele culiselor

Roman

Te-ai întrebat vreodată dacă trăiești după bunul tău plac? Te-ai întrebat vreodată dacă sunt oameni străini care din umbră îți controlează propria viață? Te-ai întrebat dacă cineva abia așteaptă să faci greșeli ca să te scoată și mai mult de sub control? Te-ai întrebat dacă în mod intenționat ești împins să faci aceste greșeli? Te-ai întrebat de ce? Te-ai întrebat... Ai găsit răspunsul? Doar ai presupus? Și eu la fel, în caz dacă nu ești cel care știe adevărul. Și eu la fel am presupus o poveste după ce mi-am pus câteva dintre întrebările menționate mai sus. Este una inspirată dintr-un anumit număr de evenimente și personaje care ți se vor părea cunoscute. Orice asemănare cu realitatea e o pură coincidență.

CUPRINS

9	PARTEA I
193	PARTEA A II-A (DUPĂ ZECE ANI)
493	PARTEA A III-A
717	DIN JURNALUL MEU...

„Geniul nevalorificat poate declanșa haosul.”

În interiorul unui muzeu închis pe timp de noapte dăinuie o liniște apăsătoare. Este o liniște așteptată de toate exponatele aranjate pe socluri în numărul mare de săli ale vechii clădiri. Numai noaptea și numai această liniște aduc obiectelor adevărata valoare, adevărata profunzime istorică în comparație cu ziua când sute de vizitatori le admiră, le examinează, le aduc aminte despre trecutul lor care de multe ori este o poveste născocită de istorici, crezând că au fost capabili să le dezlege tainele. Acest lucru face exponatele să învie și să privească cu satisfacție la gânditorii pe al căror chip se reflectă siguranța plină de naivitate, că au găsit răspunsul la o ghicitoare. Secretele le vor fi protejate pentru totdeauna de exteriorul lor.

La un moment dat liniștea este ușor zguduită de niște pași. Exponatele par ușor deranjate, deoarece cel ce pășește o face calm mai ales că nu este vorba de paznicul care execută o simplă tură de noapte. Se face văzut un tânăr chipeș, cu părul castaniu tuns side-part, cu fața lată a cărei piele tonifiată iese în evidență împreună cu unghiurile mandibulei ascuțite și ochii căprui închiși, cu marginea irisului accentuată. Este îmbrăcat într-un costum bordo, elegant, ajustat pe corp. Sub sacou poartă o cămașă neagră. Aspectul lui spune despre un rafinament al gusturilor. Sunetul pașilor de pantofi scos la fiecare atingere de podea, dă de înțeles că este un om cumpătat și calculat. Pe degetul mijlociu are un ghiul cu o piatră în care se distinge un blazon. Pare un tânăr ca toți alții, însă perinda în jurul său un aer misterios capabil să inducă frică. Puținele mișcări pe care le face, îi scot în evidență meditația profundă în care este cufundat, iar

privirea, scrutând fiecare exponat în parte, ascunde cunoașterea tuturor enigmelor din spatele fiecărui obiect.

Cu mâinile împreunate după spate, se plimba prin sala mare a muzeului în căutare de idei. Privește la tablourile cu diferitele scene, la portretele unor personalități istorice, la vestimentații, arme, statui. Schimbul privirii de la un exponat la altul reducea valoarea fiecăruia la cel al unui suvenir ieftin lipsit de importanță. La un moment dat atenția îi este captată de ceva. Ca atras de magnet se apropie cu un licăr în privirea-i arzătoare. Începu să guste din fiecare părticică a exponatului, cuprins de o inspirație care aprinde-n interiorul gândului său ascuns acea idee căutată.

Brusc se aude scârțâitul uneia dintre ușile mari ale sălii. Trezit ca dintr-un vis adânc în care plonja, tânărul întoarce privirea spre ușă: din direcția ei merge spre el un bărbat sobru, cu mina încruntată, îmbrăcat într-o robă de culoare mov închis. Avea pe degetul mic un ghiul asemănător cu al său. Se apropie încet și calm, lucru ce adună-n fiecare celulă din corpul tânărului, un amestec de furie și nerăbdare. Expresia feței lui nu este atinsă nici de una nici de alta, se menține adunat și chiar își trece pe chip o ușoară indiferență. Bărbatul se oprește la o depărtare de câțiva pași. Are loc un moment de tăcere. Chiar dacă nu i se vorbește, tânărul se simte umilit. Înțelege că în fața lui se află un om inferior, un servitor. Cu greu se abține să nu întreprindă ceva de-a înlătura această situație jenantă, doar că momentul care urmează să aibă loc îl face să rabde. În sfârșit, bărbatul prinde să vorbească cu o voce joasă:

– Cei cinci superiori sunt gata să vă primească.

Tânărul nu se grăbi să-l urmeze. Și-a luat o clipă de răgaz. Se află în fața unui moment la care a râvnit de mult timp, iar acum că a sosit, are nevoie să fie cât mai sigur pe sine. În numai câteva secunde, în ochii lui se adunase o energie cu mult superioară peste bărbat. Bărbatul remarcă această schimbare, dar n-a dat de înțeles prin nimic, aștepta locul până tânărul înaintă

spre el. Îl trecu prin ușa de unde apărură și-l conduse pe un coridor lung. Îl lăsă la capăt, într-un hol mic, unde lângă ușile unui ascensor decorat cu încrustări forjate ce reprezentau imaginea unor zeități antice, se afla un alt bărbat îmbrăcat în frac de aceeași culoare mov închis, cu papion și mănuși albe trase peste mâini. Pe chip avea întipărit un zâmbet – după ochi părea să fie firesc. În față avea o masă metalică cu mai multe niveluri sub ea, acoperită cu o cuvertură din catifea. După ce dispărură celălalt bărbat, scoase de dedesubt un mic dispozitiv pe care-l aranjă cu grijă pe suprafața cuverturii.

– Bună seara. Vă rog să prezentați elementele de membru ale Ordinului, zise bărbatul, ignorând totalmente aerul superior al interlocutorului.

Tânărul zăbovi până să se conformeze celor spuse. Simțea că trebuie să avanseze în atitudinea sa preeminentă și asta și făcu. Bărbatul rămase nemișcat, cu același zâmbet firesc pe buze, dispus să aștepte locul cât era nevoie. Tânărul scoase din buzunarul interior al sacoului o placă de aur de mărimea unei cărți de joc – o puse pe masă lângă dispozitiv – apoi își trase ghiulul de pe deget și-l puse lângă placă.

– Vă mulțumesc. Bărbatul luase cu servilitate ambele elemente și le introdu în dispozitiv.

Porni un proces de scanare, în urma căruia pe un mic ecran apărură imagini, unde pe suprafețele elementelor, începu să se distingă litera „A” – pe blazonul din interiorul ghiulului și pe suprafața plăcii. Apărură și câteva date despre tânăr: Luc von Aristod al III-lea, înalt membru al Ordinului „Aequilibrium”, nivelul de acces: superior, numele de cod: „Străinul”. Bărbatul ridică ochii de la dispozitiv, cu o vădită satisfacție față de rezultatele scanării.

– Totul e perfect. Zâmbetul bărbatului radia mai tare. El se aplecă și ridică din interiorul mesei o tavă de argint, cu o sticlă de cristal pe jumătate cu o băutură – după culoare părea a fi coniac – un pahar și un recipient cu gheață.

Tânărul privește c-un interes ascuns cele urmate de bărbat – cu mișcări suave el toarnă în pahar puțină băutură, din recipient aruncă două cuburi de gheață și servește cu un gest grațios. Traectoria privirii de la mina servilă a bărbatului spre paharul întins, tânărul o face cu aceeași lipsă de grabă, cu aceeași superioritate adoptată în expresia ochilor. Din interiorul paharului observă primele semne ce-l alarmează; în centrul cuburilor de gheață depistează un soi de substanță de culoare albastră. Superioritatea din ochi este pe loc suprapusă de neîncredere și dă de înțeles asta bărbatului, atunci când din nou îl fixează cu privirea. Niciun mușchi al bărbatului nu face o cât de mică mișcare, el rămâne locului absolut intact de noua atitudine a tânărului, dându-i de înțeles că doar bând băutura, poate merge mai departe.

– Beți cu plăcere. După ce spune asta bărbatul, tânărul ridică mâna și atinge paharul cu degetele. Vă puteți relaxa în fotoliul de-acolo.

În unul din colțurile micului hol era un fotoliu din marochin iluminat deasupra cu o lampă. Tânărul absoarbe o primă înghițitură din pahar înainte de-a se mișca din loc, când merge spre fotoliu mai face alte trei, când se face comod în el, observă că cuburile de gheață reușiră să se dizolve, în pahar mai rămase puțină băutură. Privind la bărbatul care stătea cu mâinile împreunate în față și cu același zâmbet satisfăcut pe chip, dădu peste cap restul băuturii. Simte cum îl cuprinde un efect sedativ. O senzație de relaxare intensă pune stăpânire pe corpul său până înțelege că nu mai are niciun control asupra mușchilor, dar simte bine cum îi circulă sângele prin vene, îl aude la un loc cu fiecare bătaie a inimii... „Ce senzație...” – își spune în minte... Treptat, treptat, vederea i se încetășează, o ceață ce se preschimbă în nori denși, care-i acoperă rapid orice licăr de lumină din fața ochilor... Adorme...

... se trezește brusc cu senzația gardianului de noapte supra obosit care adormise pentru câteva clipite. În mână nu avea

paharul. Privește în jur și vede că se află în același fotoliu de marochin, doar că într-un alt hol. Bărbatul nu era. În locul ascensorului i se înalță în fața ochilor o singură ușă dublă, din lemn cioplit. Se ridică în capul oaselor și pe măsură ce înaintează observă că ușa este mult mai înaltă decât la prima vedere. Apleacă bărbia spre clanță și-o privește cu neîncredere preț de câteva secunde. În acest răstimp pune la îndoială că se află în clădirea muzeului; s-ar putea nici ziua să nu fie aceeași. Dar ce contează? Înțelege că nu există cale de întoarcere și că tragerea de clanță e tot ce are de făcut în acest moment. În clipa în care întinde brațul, ușile-porti se deschid automat în lături – la orizont apare o sală lungă cu pereți înalți, coloane și o mulțime de rafturi ticsite cu diferite cărți vechi. Semănă la o sală de lectură decorată în stil baroc, delimitată în două părți de mese aranjate în formă de șah cu scaune și abajururi pe fiecare. Tânărul înaintează făcând primii pași și descoperă pentru sine detalii la care putea doar să viseze – sala avea și un al doilea nivel sub forma unui balcon preconizat la fel pentru zona de lecturi, dotat cu rafturi de cărți și mese. Dar nu asta îl atrăgea pe el. Două mese de o parte, alte două de cealaltă a balconului și ultima din capăt erau cu abajururile aprinse a căror lumină cădea pe câte o siluetă de om așezat pe scaun. Toate arătau ca umbrelele, nu se distingea nimic din exteriorul lor. „Sunt superiorii. Cei cinci...” își spuse tânărul în sine sa, nemulțumit pentru faptul că fusese privat de dreptul de-ai vedea. El continuă să înainteze spre centrul sălii, iluminat cu un duș de lumină venit de sus, formând o zonă bine distinsă. În interiorul ei se aflau rânduite douăsprezece mese divizate în câte șase și plasate una în fața alteia. Tânărul pătrunde în raza de lumină, observând că la fiecare masă se afla câte un bărbat – le putea vedea fețele. Unii cu toate că păreau bătrâni, emanau multă vitalitate. Fiecare îl urmărea cu priviri robuste și pline de mister. Tânărul se simțea ca într-o cușcă cu lei gata să-l atace în caz dacă-i scapă o mișcare greșită. Culoarul liber dintre mese ducea spre un soclu. Atunci când trecu cu privirea de la bărbați spre el,

distinse niște lucruri aranjate pe suprafața-i. „Asta e. Elementele care mă vor face membru al consiliului... Iată și masa liberă. Locul care îmi va aparține.” – tânărul își zise asta îndată cum remarcă unica masă liberă din rândul drept. Apropierea de soclu o făcu aproape cu respirația reținută. Pupilele ochilor se măriră pe loc de îndată ce surprinse acolo un alt ghiul, o altă placă cu încrustări și un aparat de tatuat cu un recipient mic alături, plin cu un lichid asemănător cu sângele. Tânărul devora practic în sinea lui fiecare obiect în parte, arzând de nerăbdare să se afle în posesia lor.

– Impresionat? Se aude zicând o voce venită din față.

Tânărul ridică privirea și vede cum din spatele soclului intră în lumină un bărbat înalt, slab, cărunt, cu puține riduri pe față, cu ochi mărunți abia vizibili în orbitele adâncite peste care cad mici nori de umbră. Este îmbrăcat într-o robă de culoare purpurie cu mânecile lungi.

– Probabil că nu prea. Singura schimbare este tatuajul pe care îl primește în dar viitorul membru al consiliului Ordinului „A”.

În auzul tânărului se scurge miere odată cu pronunțarea acestor cuvinte. Se abține să zică ceva ca nu cumva să-și arate emoțiile puternice ce-l învăluiră în aceste clipe.

– Vino. Bărbatul se întoarce și intră în întuneric prin partea dreaptă a soclului.

Pentru o clipă surprinderea din ochii tânărului se manifestă echivoc. Nu știa ce să creadă despre acest „Vino” căzut ca tronc. Privi la obiectele de pe soclu, apoi peste umăr la masa liberă. Bărbații în tot acest timp nu-și rupseră privirile de la el, dâșii deveniră mai curioși. Abia așteptau să vadă cum se va manifesta în noile circumstanțe. Nu avea altceva de făcut decât să-l urmeze pe bărbat, ca în scurt timp să se trezească condus într-o sală cu hărți vechi din diferite epoci.

– Ca și secretar al Ordinului vreau să-ți aduc sincere mulțumiri din partea celor Cinci superiori și-a consiliului, dar și

regretul lor că nu pot face asta personal. Reușitele tale au marcat întreaga lume. Ești unicul care în timp record și la o vârstă atât de fragedă, douăzeci și cinci de ani, a reușit să elaboreze planuri perfecte, care în sfârșit a pus capăt URSS-ului. E o victorie de mult râvnită pentru Organizație. Harta lumii se va schimba radical. Asociații și membrii noștri vor avea mult de muncit. Acum misiunea noastră de menținere a echilibrului mondial trece într-o nouă etapă, una... mult mai dificilă.

Bărbatul desface o hartă nouă pe o masă de sticlă, în care se află harta lumii între anii 1945–1989. Pe noua hartă lipsește Uniunea Sovietică.

– Anul în care ne aflăm a dus cu sine apariția multor țări. În altele, după cum știi, s-au schimbat sistemele politice...

Tânărul privea indiferent la cele spuse de bărbat. Gândul, în toată stupefierea lui interioară, perinda la evenimentele ce trebuiau să aibă loc în sala de lectură. Nu se aștepta că va fi implicat într-o astfel de discuție care-i aduce semnale clare că aspirațiile sale se ruinează, că locul de la masă și obiectele de membru ale consiliului se pierd în neant.

– ...În viitoarele noastre misiuni, trebuie să menținem sărăcia și instabilitatea politică pentru început în țările Austria, România, Republica Moldova, Ucraina, Belarus, și mai ales Federația Rusă. Toate structurile oficiale și neoficiale ale Ordinului au început să pătrundă pe teritoriul lor. Sunt înrolați noi examinatori, membri și agenți. Marea problemă e că ducem lipsă de minți, care să gestioneze lucrurile și să elaboreze scheme și noi planuri. Ferice de Organizație că te are pe tine. Bărbatul face un rictus.

Tânărului nu-i vine să creadă de ceea ce aude. Se umple de furie și ură față de bărbat, dar cel mai mult față de cei care i-au spulberat visele – toți cei aflați în sala de lectură.

– Iată noile sarcini. Te vei stabili în Republica Moldova. Această țară trebuie să fie un mic cancer la hotarul Europei de Est cu cea de Vest. Unul dintre membrii Ordinului, aflat acolo a

reușit deja să creeze un parlament pseudo-democratic, a găsit și un număr de oameni pe care-i putem controla. Tu trebuie să întărești mai bine toate astea. Populația și sistemul politic trebuie dezbinat cât mai tare, țara trebuie să fie adâncită în datorii colosale, corupția să înflorească, oamenii să fie cât mai disperati. În România acest lucru ne reușește mai greu, am recurs la vărsare de sânge. După moartea soților Ceaușescu, lupta pentru putere s-a acutizat, avem un tânăr acolo care își va arăta potențialul și loialitatea față de Organizație. În fine, după Republica Moldova te orientezi spre Belarus și Ucraina; după aceea, spre Federația Rusă. Sarcinile sunt aceleași, trebuie să menținem politicienii și populația din aceste țări într-un haos constant, mai ales în Federația Rusă. Atenționare maximă: Teritoriul ei este foarte important pentru Organizație, ține minte asta. Avem nevoie ca oamenii să fie cât mai proști ca să nu poată folosi resursele și potențialul de acolo. După estimările noastre, proiectul cel mai de succes al Ordinului, „Statele Unite ale Americii”, se va apropia de epuizare în cel mult o sută de ani. De aceea trebuie să fim asigurați cu un teritoriu nou și virgin.

– Nu, zice tânărul calm și liniștit după tot acest timp de tăcere.

Bărbatul nu intervine cu nimic. Știa din start că se va ciocni de negarea tânărului de aceea pregătit, aștepta următoarele reproșuri.

– Nu asta mi s-a promis mie înainte de-a trece la proiectul de lichidare a Uniunii Sovietice. Din partea celor Cinci superiori am fost informat că voi deveni membru al consiliului. Acum, după ce mi-am îndeplinit promisiunile, după ce am reușit, stau aici și ascult baliverne. De ce? De ce se procedează cu mine astfel?

– Locul liber din consiliu, zice bărbatul după ce înțeles că tânărul se va rezuma doar la ultimele întrebări, pe care l-ai văzut astăzi, îți aparține. Nimeni nu-l va ocupa. Poți considera că l-ai obținut deja. Dar, după cum ai văzut, majoritatea dintre membri sunt bătrâni și ramoliți. Gândirea, cel mai de preț lucru al lor, le-a

devenit înceată. Sunt impedimente mari pentru Organizație. Totodată avem mulți oameni, majoritatea tineri, extrem de talentați, dar ne-am pricopsit cu slabi prin rândul celor care să-i ghideze. De aceea nu ne-am îndoit pentru o clipă că vei pune mai presus locul ierarhic decât scopurile primare. Te chem la înțelegerea situațiilor dificile și-a provocărilor mari pe care le are în cale Ordinul în aceste timpuri. Echilibrul mondial nu e un lucru deloc ușor. Dacă refuzi să îndeplinești sarcinile date, arată cu mâna spre hartă, atunci să o spui acum. Superiorii vor lua o hotărâre înțeleaptă în această privință, și... binevoitoare.

Tânărul se simte prins într-un clește. „Baliverne, baliverne, baliverne.” Astea sunt cuvintele care îi lovesc mintea ca un ping-pong. După cum bine observă, cei din consiliu nu sunt deloc bătrâni, sunt cei mai sănătoși, șireți și deștepți oameni pe care-i văzuse vreodată. La mijloc stă altceva. Este sigur de asta. Simte o frică din partea Ordinului ca nu cumva el, un tânăr, să le șteargă nasurile la toți, căci deja o și făcuse cu reușita lui de-a destrăma Uniunea Sovietică. E doar o presupunere, dar poate fi adevărată. E posibil și ca Ordinul să vrea doar să-l subjuge și să-l folosească până la refuz, după care să scape de el. Dar nu-i în firea lui să fie un servitor. Probabil că deja i-a fost depistată această latură a caracterului și acum e pus la încercare... Astea și alte gânduri zboară prin mintea sa în aceste clipe de tensiune. Dacă refuză, Ordinul va scăpa de el fără ezitare, cu tot cu talentul său...

– Deci? Cum rămânem? Întreabă bărbatul.

Tânărul lasă să i se vadă pe mină calmarea. Devine modest și într-o oarecare măsură rușinat.

– Vă rog să-mi primiți scuzele. Am fost mânuit de o slăbiciune. Aveți dreptate.

Prioritățile Ordinului și realizarea misiunilor ei sunt mai presus de orice. De aceea sunt gata și accept cu desăvârșită loialitate să îndeplinesc noua succesiune de sarcini.

– Noi toți suntem predispuși de-a face greșeli din pricina slăbiciunilor. Asta denotă și o bună parte din nereușitele

Ordinului. Dar ne bucură, însă faptul că se găsesc oameni capabili de-a stârpi aceste slăbiciuni. Ești pe calea cea dreaptă tinere. Bărbatul îl fixează cu o privire sfredelitoare, cu scopul de-ai suda bine pericolul ce-l poate paște în caz că mai face astfel de erori. Scuzele îți sunt acceptate. Acum că știi ce ai de făcut, după o scurtă odihnă vei merge în Republica Moldova și vei purcede la executarea misiunilor. Indicațiile și tot ceea ce vei avea nevoie, le vei primi la timpul lor, bărbatul se apropie și-și apleacă capul ca să-i vorbească tânărului într-o formulă confidențială. Nu uita, echilibrul se menține doar dacă există bine și rău, dacă aceste două forțe sunt proporționale. Tu te vei ocupa de crearea răului, iar asta presupune o mai mare responsabilitate.

Întrevederea mult așteptată de către tânărul considerat geniu de către membrii superiori ai Ordinului s-a transformat într-o dezamăgire totală pentru el. Sângele său fierbinte dorea să obțină prompt succesul, mai ales că a muncit cinstit și intens la dobândirea lui, iar acum, întors în sala muzeului, înțelese din perspectiva orgoliului său că în scurta întrevedere care a avut loc în aceeași noapte, nu s-a ales decât cu promisiuni repetate și sarcini umilitoare. Mergea prin mulțimea de exponate, privind în gol cu puternica senzație de pustietate încrustată în adâncul sufletului. Arată ca un om de afaceri căzut într-un faliment total, ca o persoană distrusă căreia-i este sortită să moară în chinuri groaznice cauzate de irealizarea aspirațiilor și spulberarea șansei de-a-și transforma visele în realitate. Dar toți acești demoni ai inconștientului n-au stat mult, tânărul cu numele de cod Străinul în cadrul Ordinului poseda un caracter aparte, unul plin de abilități care-l făcea să găsească forța necesară de a-și echilibra trăirile dăunătoare scăpate din decepție. Revenirea lui se produse ca și cum întoarse foaia. Căzu definitiv pradă ideii ce-o găsi atunci când aștepta să fie invitat la întrevedere. El se îndreaptă cu pas grăbit către obiectul care aprinse flacăra acelei idei. Astfel, se opri ca o stană de piatră în fața unei statui antice, care-l întruchipează

pe zeul morții din mitologia greacă – Thanatos – și cuprins de o energie transmisă de însăși divinitatea mitică, în minte începu activ să se țină viitoarele lui planuri.